

Подивѣлъ! Най-после го хванаха нѣколко здрави ржце и го предадоха на майка му.

Пренесоха го въ сжщата стая, дето нѣкога това момчее прекарвало съ родителитѣ си. Тамъ бѣха сжщитѣ картини и сжщиятъ часовникъ, който чукаше точно тѣй, както и по-преди. Чувствуваше се миризъ на печено свинско. Чу се гласа на сестричката му. И нѣщо повече: майка му го бѣ прегърнала и то почувствува вѣлшебното действие на бузата ѝ върху челото си, чу гласа ѝ и я позна: „Мило дете! О, Хари, не познавашъ ли вече майка си, рожбо?“ Изведнажъ подивѣлото момче се успокои и стана кротко, яростъта му утихна, хълцането му се превърна въ плачъ, и въ потокъ отъ сълзи, и въ силенъ викъ: „мамо, мамо!“ Булото, което бѣ закрило предишниятъ му животъ, се вдигна предъ него.

А въ сжщото време, когато майката милваше своето възвѣрнато дете и когато чувствуваше, че отново го е придобила, — чу се силно рѣмжение и сумтение презъ отворенитѣ врати. Всички се обърнаха и видѣха единъ голѣмъ язовецъ, който бѣ застаналъ отвѣнъ, съ преднитѣ си крака на прага. Бащата и Жакъ извикаха: „Гледайте! Язовецъ!“, и грабнаха пълнитѣ си пушки, но детето се изтрѣгна отъ майка си, затече се къмъ вратата и извика: „мило язовче, добро язовче!“, и обви ржцетѣ си върху шията на дивото животно, което отговори съ ласкаво скимтене и облиза лицето на своето намѣрено хранениче. Мжжетѣ искаха да убиятъ язовеца, но майката се застѣпи за него и му спаси живота.

Майката научи на части тукъ разказаната история. Нѣкои случки изглеждатъ невѣроятни.